

KRONIEK

volksuniversiteit moet maken, doch de uitzendtijden zijn ruim genoeg gemeten, om nu en dan eens een volledige, bevattelijke analyse te geven van een bepaalde compositie. Onlangs hoorde ik door den Brusselschen zender (N.I.R.) een voortreffelijke, muzikaal rijk geïlustreerde analyse van *La Mer* van Debussy, welke, zonder in de technische

bijzonderheden af te dalen, de schoonheid van dit werk den toehoorder bewust maakte.

Deze vier punten zijn wellicht voor uitbreiding vatbaar. Doch zij raken elk een terrein, dat speciaal op de zorg van den muzikalen radio-leider is aangewezen.

Wouter Paap

LETTERKUNDE

LOTGEVALLEN VAN DE DICHTKUNST

A. Marja, *Omneveld Havenlicht*, H. P. Leopold's U.M., Den Haag, MCMXXXIX.

H. A. Gomperts, *Dingtaal*, zelfde uitg., MCMXXXIX.

Waarom het boekje van Marja *Omneveld Havenlicht* heet, zou ik niet weten te zeggen, maar het is aardig en mooi. Vooral de afdeeling *Lof der Vroomheid* is geslaagd; maar ook in de andere gedeelten staan een aantal goede verzen. De taal is zuiver, de prosodie bijna overal goed verzorgd; er is fantasie, ironie, humor — met eenigen weemoed vermengd, zooals dat past. De dichter houdt van het aardsche, en bedenkt soms ook dat het niet het eenige is. Hij houdt heelemaal niet van schijnheiligheid, uit liefde, misschien, voor het echte heilige, als dat bestond. Hij heeft gevoelens die hij in het dagelijksch leven niet altijd uiten kan, maar die hem beheerschen, en hij haat met een zeer bevesten haat al het vele dat leelijk is in de wereld:

Het geeuwend en lamlendig trampubliek,
dat 's Zondagsavonds door de straten schommelt,
— een kerel stinkt naar drank, een juffrouw dommelt —
hotst door elkaar in 't ramm'lend mechaniek.

Hun aller ogen zijn zo klein en vals,
hun benen, weggegooid als harlekijnen,
schampen elkaar bij 't kruisen van twee lijnen:
een vormeloze en uitgeputte wals.

Hier krijgt de zondagavond van de stad
zijn onverschillig-doelloze gestalte,
de conducteur belt luider bij de halte:
zo vaak reeds, dat men 't juiste punt vergat.

Wat geeft het, of men thuis komt of verdwaalt,
in deze doos met spiegelende wanden
ziet men tenminste nog het laatste branden
van wat als vuilnis straks wordt weggehaald.

Men kan, zooals ik gedaan heb, de bestand-
deelen van Marja's poëzie opsommen, zonder
daarmee gezegd te hebben, hoe zij poëzie
komt te zijn. Men kan slechts voelen dat ze
het is.

Het citaat moge daartoe dienen.

Echte geest ook bij Gomperts, en kostelijke
fantasie; een sprankje twijfel en vroolijke
weemoed. De vrouw stelt teleur: